Elimelec şi Naomi

Elimelec şi Naomi

Elimelec (acest nume înseamnă: „Dumnezeul meu este împărat"), constatăm cu tristeţe lucrul acesta, a părăsit Betleemul („casa pâinii") şi ţara lui Israel pentru a se duce în ţara Moabului; un om aparţinând poporului lui Dumnezeu părăseşte ţara unde împărăţea Domnul, pentru a căuta adăpost în străinătate. Ultimul verset înainte de Rut 1.1 spune: „în vremea aceea, nu era judecător în Israel; fiecare făcea ce-i plăcea." Suntem înclinaţi să credem că Elimelec, în ciuda numelui său frumos, a urmat obiceiul epocii, făcând ceea ce i s-a părut bun, iar grava decizie pe care a luat-o este o dovadă în privinţa aceasta. Numele pe care el le-a dat celor doi fii ai săi: Mahlon („mare slăbiciune") şi Chilion („secătuit de puteri, epuizat") sunt o expresie a chinurilor şi suferinţelor care frământau această familie. într-adevăr, slăbiciunea copiilor, foametea care s-a abătut asupra regiunii respective ar fi trebuit să-1 determine să-şi cerceteze căile, dar aceasta nu s-a întâmplat nicidecum. El s-a dus într-un ţinut stăpânit de Balac şi unde profetul Balaam a căutat să blesteme pe Israel. Oare uitase el în ce cursă căzuse poporul cu fiicele Moabului şi teribila pedeapsă care a survenit? Eu cred că acest părinte ar fi trebuit să ezite a-şi duce fiii în mijlocul unei naţiuni vrăjmaşe lui Dumnezeu. Dar când noi facem ceea ce ne place, lepădăm cu uşurinţă cele mai serioase exemple şi avertismente ale Scripturii şi ne continuăm cu îndrăzneală drumul pe care de bunăvoie ni l-am ales. Rezultatul inevitabil nu s-a lăsat prea mult timp aşteptat: cei doi fii ai lui Elimelec şi-au luat soţii moabite. Legea lui Moise era clară în privinţa aceasta: Moabitul nu trebuia să intre în adunarea lui Israel, nici chiar la al zecelea neam (Deuteronom 23.3). Cuvântul lui Dumnezeu şi-a pierdut orice putere asupra acestei familii. Elimelec a uitat că Dumnezeu era împăratul lui şi el nu se aştepta să facă decât ceea ce avea să i se pară bun.

Apoi a urmat moartea: Dumnezeu foloseşte, pentru a ne vorbi, diferite mijloace care ne determină să-L ascultăm, dacă noi continuăm a nu ţine seama de voia Lui. Tatăl şi fiii au murit, iar Naomi a rămas singură cu inima zdrobită; nu total singură pentru că cele două nurori rămăseseră lângă ea. Nu ştim cât timp, dar se pare că familia respectivă a trăit o perioadă îndelungată pe pământ străin. Cuvintele Israelitei sfinte şi pioase au mers la inima tinerelor femei (1 Petru 3.1) şi când Naomi a vrut să se reîntoarcă în ţara sa, nurorile sale nu au părăsit-o. Ce dulce răsplată pentru o viaţă de credincioşie! Dumnezeu nu este nedrept ca să uite un asemenea comportament şi nici nu respinge pe nimeni, fie şi o Moabită care se apropie de El cu credinţă.

Nu vom intra în detaliile acestei istorisiri foarte cunoscute; aş vrea doar să reamintesc impresionan-tul răspuns dat de Rut soacrei care i-a recomandat s-o urmeze pe Orpa şi „să se întoarcă la poporul ei şi la dumnezeii săi." (Ne întrebăm, totuşi, cum a putut avea Naomi un asemenea gând? Cum a putut ea să respingă pe cineva care se arătase dispusă s-o urmeze în ţara unde domnea Dumnezeul adevă-rat?) însă Rut a fost foarte hotărâtă, legăturile ei de dragoste faţă de Naomi fiind prea puternice. Ea a răspuns: „Nu mă îndemna să te părăsesc şi să mă întorc de la tine! încotro vei merge tu voi merge şi eu; unde vei locui tu, voi locui şi eu; poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri şi eu şi voi fi îngropată. Facă-mi Domnul ce o vrea, dar numai moartea mă va despărţi de tine." (Rut 1.16-17.) Ce cuvinte binecuvântate! Ce răsplată bogată pentru o viaţă de credincioşie faţă de Dumnezeu şi ce rezultat fericit pentru o umblare curată! I-a plăcut Duhului Sfânt să ne păstreze, scrise în Cartea Sfântă, asemenea cuvinte ieşite de pe buzele unei străine. Fireşte că inima tristă şi zdrobită a Naomei trebuie să fi fost foarte mângâiată auzind: „Poporul tău va fi poporul meu şi Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu." Evident că o asemenea alegere nu a fost făcută cu ani în urmă, dar acum Rut este foarte hotărâtă să părăsească pe dumnezeii Moabului pentru a se alipi cu toată inima de Dumnezeul lui Israel.

Povestirea aceasta va aduce, desigur, multă îmbărbătare părinţilor care încearcă o mare durere văzând un fiu sau o fiică îndrăgostindu-se de lucruri care lor li se par nepotrivite. Ei simt cu totul incapabili într-un asemenea caz. Dumnezeu este singurul în măsură să rezolve lucrurile, dacă ei pun toată problema în mâna Lui cu rugăciune. Dacă pasul acela greşit a fost rezultatul unui păcat sau a unei lipse din partea părinţilor, ei vor găsi o nouă mângâiere citind aceste pagini, şi anume văzând cum Dumnezeul nostru cel plin de dragoste, de îndurare, îndelungă răbdare şi putere face să se întoarcă greşeala noastră spre gloria Lui şi face ca „din cel ce mănâncă să iasă ce se mănâncă şi din cel tare să iasă dulceaţă."

În ciuda încurajării primite, bătrâna mamă este copleşită de remuşcări urmate de o întristare profundă. „Nu-mi mai ziceţi Naomi („plăcută") spune ea, ci Mara („amărăciune"). Cele ce s-au petrecut mai departe cu Rut vor reda însă acestei inimi zdrobite credinţa şi speranţa.

Iar harul manifestat la sfârşitul povestirii va fi ca o binecuvenită încoronare: harul va permite tinerei văduve să găsească un alt bărbat în persoana lui Boaz (forţă, putere) în locul lui Mahlon (mare slăbiciune), un bărbat a cărui mamă era tot o străină. Numai un om ca el putea pătrunde în adâncimile sufletului Moabitei, pentru că el era în stare s-o înţeleagă pe deplin. Harul lui Dumnezeu a acordat şi un fiu acestei tinere fete altădată săracă, singură şi fără speranţă. Tot harul lui Dumnezeu a fost acela care a mângâiat inima întristată, însingurată şi amărâtă a văduvei mai în vârstă. Acest copilaş devine bunicul lui David, sâmburele întregii istorii evreieşti, până când va veni unul mai mare ca David.